

Oponentský posudek diplomové práce Bc. Evy Babkové *Celulitida jako sociální fenomén v českém tisku*

Na úvod svého posudku bych ráda přednesla – protože budou jako vždy následovat různé připomínky a upozornění na nedostatky – že se jedná o velice zdařilou, pečlivě napsanou a do detailu pracovanou diplomovou práci, a to jak po stránce stylistické, tak především způsobem realizace výzkumu, analýzy sesbíraných dat a jejich interpretací. V době, kdy se stále více prací dokončuje na poslední chvíli (ostatně i posudků, viz tento), je setkání s promyšleným a revidovaným textem nezvyklé a příjemné.

Jako nejslabší, čím ovšem zdaleka nemyslím slabou, vnímám část teoretickou. Autorka v ní sice pracuje s dostatkem relevantní literatury, nicméně překládá jakýsi výtah textů, vztahujících se více či méně k danému tématu. Vzhledem k zacílení práce by bylo vhodnější zúžit výběr titulů a zaměřit se na ty, které nejvíce využije v empirické části. To je znát především v kapitole o médiích. V rámci médií se obecně zabýváme produktem (mediální text), produkcí (vydavatelské koncerny, tvůrci a tvůrkyně obsahů) a mediálními publiky. Je samozřejmě možné tyto oblasti kombinovat, nicméně autorka se ve své práci bez výhrady zaměřuje na produkt. V rámci zvolených kritických teorií by bylo akceptovatelné vytvoření podkapitol o funkci médií a o jejich mocenském působení, nicméně podkapitoly zabývající se jejich účinky (vhodnější by bylo napsat spoluúčinky) jsou v práci zcela zbytečné, podkapitola „krize tisku“ pak dokonce podrývá volbu autorčina vzorku, tedy zaměření se právě na tištěná média.

Další výtka patří – již tradičně – volbě použitých zdrojů. Využívat (a dokonce nadužívat) knihy „učebnicového“ typu, tedy vstupu do problematiky médií, ubírají na síle pozdější argumentaci. Pokud autorka uvádí, že pracuje s feministickou kritickou teorií, měla by se jí rozhodně držet při volbě titulů. Vzniklých prací je velké množství (např. van Zoonen, A. Kuhn, E. Goffman), ovšem těžko bychom mezi feministické autory řadili Burtona a Jiráka.

Přestože autorka text dobře strukturuje, bylo by ke čtenářkám a čtenářům vstřícnější, kdyby rozdělení textu do kapitol umožňovalo snazší orientaci mezi jednotlivými kapitolami a podkapitolami. Podobné je to s určením pořadí a pozic jednotlivých informačních bloků. Definice celulitidy by se měla objevit na samém počátku práce, aby bylo naprosto zřejmé, že autorka i publikum rozumí danému termínu stejně. Toto vysvětlení se ovšem objevuje až na str. 33, navíc v podkapitole s názvem „význam slova celulitida“, což nás od definice odvádí zcela jiným směrem (a hodilo by se více právě k výzkumu publika), ovšem podkapitola je napsaná v duchu definování celulitidy jako kulturního konstruktů.

Volba metod a designování vzorku je vhodné a opět provedené s důsledností a pečlivostí. Jedinou výtku mám v tomto směru ke sloučení kvantitativní a kvalitativní části. Nikoli proto, že by mi dělalo problémy adaptovat se v rámci výzkumu studií kultury na méně obvyklý model, ale jednoduše proto, že pak zanikají a částečně i ztrácejí význam nasbíraná „tvrdá“ data. Navíc při tak nízkém počtu článků je uvádění čísel spíše orientační a nemá cenu srovnávat – a to je jednou ze slabín diplomové práce – jak výrazný byl rozdíl v počtu vytvoření článků v určitých obdobích. V tomto případě by totiž bylo možné argumentovat „oboustranně“ (tedy hodně stejně jako málo).

Empirická část diplomové práce je nejvydařenější, autorce se podařilo postihnout šířku případného interpretačního pole (reprezentace) a vhodně ustavit kategorie, v nichž je celulitida v médiích prezentována. Textu (a to nejen pouze v empirické části) nicméně škodí občasné poznámky osobního typu a hodnotícího charakteru, pro něž chybí argumenty a rovněž se ukazují jako

spekulace (např. „... a klidně se mu dokonce může titulkem typu zázrak proti celulitidě zvednout i prodej.“ str. 3; „Média nás přesvědčují, že určité chování je správné nebo výhodné.“ str. 19; „Pravděpodobnost, že stlačená kůže nebude mít žádnou strukturu a zůstane hladká, je, myslím, opravdu nízká).

Už jsem zmínila, že práce je na velmi vysoké stylistické úrovni, takřka bez výjimky se v ní neobjevují chyby v interpunkci, gramatické chyby či překlepy vůbec. Diplomová práce je navíc doplněna obrovským množstvím příloh – statistik, tabulek, fotografií, maleb apod. Odkazy na ně jsou navíc do textu práce zakomponovány tak, že skutečně lákají si je vyhledat.

Na základě výše uvedeného vnímám práci jako zdařilou a pečlivě provedenou, autorka prokázala schopnost vybrat vhodné téma, sestavit potřebný soubor relevantních výzkumných metod a strukturu vzorku stejně jako analyticko-interpretací schopnosti.

Práci proto doporučuji k obhajobě a navrhuji její hodnocení stupněm **výborně**.

V Praze, 22. 9. 2016

Mgr. Iva Baslarová, Ph.D.

Poznámka na závěr

Byť to nebývá v rámci posudků běžné, neodpustím si závěrečnou poznámku. Autorce by při orientaci v tématu určitě pomohl dokument Eriky Hníkové *Ženy pro měny* z roku 2003, v němž jedna z vedoucích redaktorek časopisu pro ženy doslova říká, že „problém celulitivity vynalezli v roce XX ve Francii“. Toto je poměrně jasným dokladem toho, že se nejedná o náhle vzniklou nemoc, ale o kulturní konstrukt (vedoucí ke generování zisku, to už je ovšem zapotřebí doložit verifikovatelnými argumenty).